

TẬP 22

HỒI 219

Thí Sư

Trăm năm trước, Ma Giáo tung hoành, thế lực lớn mạnh, đạo tiêu ma trưởng, dưới sự cuồng vọng của quần ma, muốn quét sạch chính đạo, liền xâm nhập Thanh Vân. Trải qua một trận chém giết thảm khốc ác liệt, cuối cùng tiền bối tổ sư mang toàn lực ra đánh, dưới chân núi Thanh Vân thỉnh động Tru Tiên Cổ Kiếm, bày ra 'Tru Tiên Kiếm Trận', thủy chung cũng chuyển bại thành thắng.

Thủy Nguyệt đại sư giọng nói bình đạm, trên mặt Lục Tuyết Kỳ lại khe khẽ biến sắc, chỉ bằng một câu "chém giết thảm khốc ác liệt", cũng có thể nghĩ ra được tình huống cuộc chiến năm xưa kịch liệt tàn khốc thế nào.

Chỉ là ý của Thủy Nguyệt đại sư lại tựa hồ như không phải ở chỗ đó, nhanh chóng nói tiếp: "Sau trận chiến đó, mặc dù Ma Giáo tổn thương trầm trọng, nhưng nguyên khí một mạch của Thanh Vân ta cũng thương tổn không nhỏ, mấy vị tiền bối tổ sư đạo hạnh cao thâm, lớp chết, lớp bị thương, không còn dư lực để truy đuổi cùng tận, đúng vào lúc đó, lại có một vị sư huynh đứng ra, hăng hái tình nguyện, hào tình vạn trượng, trừ ác phải trừ sạch, truy sát dư nghiệt Ma Giáo."

Lục Tuyết Kỳ chấn động trong lòng, nói: "Vị sư bá đó, có phải là Vạn Kiếm Nhất Vạn sư bá không?"

Thủy Nguyệt đại sư từ từ nhắm mắt lại, giọng nói trong miệng, cũng dần dần biến đổi ra có chút phiêu hốt: "Đúng là người. Ôi... tình cảnh năm đó, đến nay vẫn còn rõ ràng như trước mắt ta! Giữa trường ác chiến ngày đó, dĩ nhiên là người lập được đại công, giết địch vô số, một thân áo trắng đều nhuộm hồng cả. Người đứng ở trước mặt các vị sư trưởng, thần thái cổ động, chẳng qua chỉ mấy câu nói đó, chỉ mấy câu... đã làm cho các sư đệ sư muội trẻ tuổi bọn ta trào dâng nhiệt huyết. Sau đó trừ ra Đạo Huyền sư huynh, thân là chưởng môn, ở lại coi sóc bên ngoài Thanh Vân, ta, Tô Như sư muội, Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường, Thương Chánh Lương, Thiên Vân, Thương Tùng mấy người thủ tọa các nhánh sau này, hết thấy đều theo người, từ ấy tung hoành thiên hạ, đến man hoang xa xôi, trên đường gió tanh mưa máu, đao quang kiếm ảnh, cũng chưa từng sợ sệt rút lui."

Thủy Nguyệt đại sư mắt như mới mở, thần tình trên mặt xem ra rất chuyên chú, phảng phất như ở trước mắt bà, lại hiện ra đoạn nhiệt huyết sôi sục của tuổi trẻ năm xưa, ngay cả đến hai bên má bà, cũng hơi hơi ửng hồng.

Trong căn tiểu ốc, nhất thời không ai nói chi, nhưng bầu không khí đó lại tựa như nhiều động bất an, giống như bên dưới sự yên ổn là luồng nước ngầm hung bạo, lướt qua không tiếng động.

Lâu sau, Thủy Nguyệt đại sư chợt cười khổ, lắc lắc đầu, âm thanh chuyển thành bi thương, nói: "Bỏ đi, mấy chuyện cũ đó đều đã qua rồi. Năm ấy đám người bọn ta nhiều lần trải qua kiếp nạn, đánh trọng thương Ma Giáo dư nghiệt, rồi mới trở về Thanh Vân. Nhưng ở ngay lúc đó, bọn ta lại vô ý bị cuốn vào một bí mật của bốn môn."

"Sau khi về tới Thanh Vân, Tô Như sư muội cùng Điền Bất Dịch lâu ngày sanh tình, thành thật mà nói ta quả không thích người này, một đêm khuya, hai người bọn họ giấu sư tổ con Chân Vu đại sư lén lén lút lút trốn ra ngoài, sau khi bị ta phát hiện, lo sư muội chịu khổ, nên không tố cáo họ, lỡ sư tổ con nổi giận thì Tô Như sư muội lại càng thêm khổ, liền để cho chuyện đó qua đi."

Lục Tuyết Kỳ nghe đến đây, trong lòng kỳ lạ có dư, không khỏi cảm thấy chút tức cười, chỉ là bất kể thế nào trên mặt cũng không dám để lộ ra.

Thủy Nguyệt đại sư tựa như cũng biết được, bất quá cũng chỉ ngừng ở đó, liền thẳng tiếp: "Ai biết bọn họ hai người trẻ tuổi gan lớn, vì tránh né tai mắt người khác, ngang nhiên lén hẹn nhau ở hậu sơn ngọn Thông Thiên, đi đến nơi gặp gỡ gần Tổ Sư Từ Đường, chỗ ít người lui tới."

Lục Tuyết Kỳ cũng lấy làm ngạc nhiên, một lúc lâu cũng chỉ im lặng cúi đầu, tướng mạo Điền Bất Dịch - thủ tọa Đại Trúc Phong trôi qua trước mắt, thầm nhủ thế gian muôn hình, người quả nhiên cũng là không thể nhìn tướng mạo.

Thủy Nguyệt đại sư sắc mặt không vui, hừ một tiếng, nói: "Ta thấy bộ dạng đó của bọn họ, không kềm được giận trong lòng, liền hiện thân bước ra, la bảo họ ngừng lại. Tô sư muội và Điền Bất Dịch dĩ nhiên là hoảng hồn, đợi sau khi nhìn rõ chỉ có mình ta, Tô sư muội liền cười toe toét qua kéo ta, Điền Bất Dịch kẻ đó không ngờ gương mặt cũng chẳng cười với ta, ta ở dưới cơn giận, chuẩn bị phát tác..."

Lục Tuyết Kỳ thầm nhủ trong lòng: "Mặt mày Điền Bất Dịch sư thúc lúc đó mà còn dễ coi, mà còn cười được, thế mới quái lạ." Chỉ là nàng nghe Thủy Nguyệt đại sư bỗng nhiên ngưng lại, nhin không được bèn hỏi tới: "Sau đó thế nào?"

Thủy Nguyệt đại sư im lặng một lát, kể: "Liên ngay lúc ấy, từ nơi Tổ Sư Từ Đường vốn u ám lạnh lẽo bỗng truyền đến một kêu lạ, âm thanh đó như dã thú kêu rống, chứa đầy đau đớn, âm thanh đó hầu như không phải do người phát ra. Ba người bọn ta dưới sự kinh hãi, vô thức ẩn náu vào chỗ khuất nơi khu rừng rậm rạp bên cạnh. Chốc lát sau, bọn ta thấy được một chuyện... bí mật."

Lục Tuyết Kỳ chăm chăm nhìn Thủy Nguyệt đại sư, lại chỉ thấy trên mặt bà thấp thoáng vẻ đau khổ, đoán chừng bí mật này ở trong lòng bà, quả đã giày vò nhiều năm, thậm chí cho đến nay, dường như sự sắc sảo cũng chưa từng bị mài mòn đi bao nhiêu.

Âm thanh thấp trầm của Thủy Nguyệt đại sư, luôn có chỗ ồm ồm, chỉ là chữ chữ câu câu đó, lại tựa như sấm nổ trên đất, từ từ phơi bày ra chuyện kinh động xa xưa.

"Một bóng người, loạng choạng lảo đảo bước ra từ Tổ Sư Từ Đường, y phục toàn thân rách nát tới tả, tóc tai rũ rượi, che lấy gương mặt, nhìn không rõ mặt mày, hình dáng như điên dại, đồng thời trong miệng không ngừng rống lớn, đôi lúc rên rỉ thống khổ, nhưng lại vốn không nghe rõ y nói gì. Ba người bọn ta vừa kinh vừa sợ, Tổ Sư Từ Đường là nơi trọng địa như thế, làm sao có thể xuất hiện một nhân vật với bộ dạng điên rồ ấy? Nhưng cũng không thể để y chạy loạn như vậy. Vào lúc ba người bọn ta tính ra tay ngăn chặn tên điên ấy, bỗng nhiên, hai bóng người lại phóng ra từ Tổ Sư Từ Đường, đáp xuống trước mặt nhân vật điên rồ ấy, lại cùng lúc quỳ xuống một lượt. Đêm đó trăng sáng, ba người bọn ta nhìn rất rõ ràng, hai người ấy, không ngờ lại là hai vị sư huynh mà đám trẻ tuổi bọn ta thường ngày kính trọng vô cùng, Đạo Huyền sư huynh và Vạn Kiếm Nhất sư huynh."

Lục Tuyết Kỳ thất thanh hỏi: "Sao?"

Thủy Nguyệt đại sư nhìn nàng một cái, nhặt nhẹo nói: "Con cũng kinh khiếp ư? Đương nhiên ba người bọn ta, phần kinh hãi đó so với con chỉ có hơn chứ không kém, đều hoảng sợ ngây ra. Tiếp theo đó càng làm cho người ta không thể tưởng, trên mặt Đạo Huyền sư huynh và Vạn sư huynh tràn đầy đau đớn khổ sở, chẳng ngờ quỳ khác nhau trên đất, mỗi người một bên, mỗi người ôm lấy một chân của kẻ điên kia, ôm chặt không buông, thanh âm tha thiết khẩn nài, kêu gọi từ miệng, lại là hai chữ sư phụ..."

Lục Tuyết Kỳ lúc đó, đã sợ đến tiếng kêu hoảng cũng không phát ra được.

Thủy Nguyệt đại sư nhìn xem, tựa như đã hoàn toàn đắm chìm vào trong câu chuyện, âm thanh thấp trầm, nói: "Bị họ kêu một tiếng, bọn ta sững sốt có thừa, khi ấy mới phát hiện ra thân hình tướng mạo kẻ điên ấy, chẳng ngờ lại là Thanh Vân Môn chưởng giáo chân nhân, ân sư truyền nghệ của hai vị sư huynh ấy, Thiên Thành Tử sư bá người trước đây không lâu vừa ở trong trận chính ma đại chiến đại phát thần oai."

"Bọn ta chỉ thấy vị chưởng môn sư bá ấy không còn một chút thần thái tôn nghiêm ngày trước, miệng nói lời xàm bậy, tựa như chửi rửa gì đó, nhưng nghe ra không tử tế chi, hai vị sư huynh nhìn xem đau đớn cùng cực, lệ chảy đầy mặt, ôm chặt lấy chân chưởng môn sư bá thiết tha khẩn cầu, đều là nói 'sư phụ tỉnh tỉnh lại, sư phụ tỉnh lại đi' mấy lời đó, nhưng chưởng môn sư bá không biết vì sao, với đạo hạnh tu hành ấy của người, lại bị tâm trí mê loạn, đối với lời cầu khẩn của hai đệ tử hết sức đặc ý của người lại lấp chặt tai chẳng nghe, đến cuối cùng, lại xoay đầu ngược lại, hung quang trong mắt lóe hiện, trừng mắt nhìn hai người ấy, rú to một tiếng, chẳng ngờ lại ra tay khắc nghiệt, song chưởng đánh xuống."

Lục Tuyết Kỳ nghe đến chỗ đó, như chính bản thân mình ở trong cảnh, nhin không được rùng mình.

Thủy Nguyệt đại sư nói: "Lúc đó ba người bọn ta ngó trộm một bên, tâm đã sớm loạn rồi, lúc ấy mắt thấy chưởng môn sư bá đột nhiên trở mặt, hạ độc thủ với hai vị sư huynh. Đúng là không biết làm sao. Ai ngờ trong lúc hai người họ sắp phải mất mạng dưới chưởng Thiên Thành Tử sư bá, bỗng Đạo Huyền sư huynh ôm chân chưởng môn sư bá quay vòng một cái, nguyên người xoay vòng ra sau lưng Thiên Thành Tử sư bá nhanh chóng vô cùng, như sét chớp một cái, dĩ nhiên giằng lấy hai tay Thiên Thành Tử sư bá, cùng lúc toàn thân phát sáng thanh quang, giữ chặt lấy Thiên Thành Tử sư bá."

"Vạn sư huynh tựa hồ như không liệu được Đạo Huyền sư huynh có thể làm thế, run lên một cái, không ngờ Thiên Thành Tử sư bá mặc dù bị điên loạn, nhưng đạo hạnh vẫn còn, hai tay bị Đạo Huyền sư huynh kèm chế, lại tung ra một cước, tức thì đá Vạn sư huynh bay ra, Vạn sư huynh bay thẳng ra chỗ hai cây ngải, rồi phun ra một ngụm máu."

"Lúc ấy cảnh tượng biến hóa kịch liệt, ba người bọn ta đều y như là ngớ ngẩn ra, chỉ ngớ ngớ ngẩn ngẩn nhìn coi, hoàn toàn không biết ứng biến như thế nào. Chỉ nghe Đạo Huyền sư huynh lớn tiếng kêu hô: 'Vạn sư đệ, đệ còn chưa ra tay?' Vạn sư huynh nghe lời đó, toàn thân run rẩy cùng cực, nhưng động vẫn không động, hai mắt trừng trừng kiên quyết nhìn sư phụ người và Đạo Huyền sư huynh."

"Thiên Thành Tử sư bá đạo hạnh cao thâm, gắng sức bẻ lại, mặc dù Đạo Huyền sư huynh hai tay vẫn kèm chế thân mình sư phụ, nhưng chẳng qua chỉ trong chốc lát, sắc mặt người hồng lên, cũng đã liền đó phun ra mấy ngụm máu tươi, đồng thời ánh sáng xanh trên mình vô cùng nhanh chóng ảm đạm đi, rõ ràng là đạo hạnh năm xưa của người, vẫn còn kém Thiên Thành Tử sư bá một đoạn. Ở ngay lúc ấy, mắt thấy Đạo Huyền sư huynh không thể chống chọi, chợt một bóng trắng chớp mắt lướt qua, chính là Vạn sư huynh... Ba người bọn ta bàng hoàng, mắt mở to ra nhìn, Vạn sư huynh phát ra một tiếng cuồng hống thế này, từ đằng xa lao phốc tới, sau tiếng kêu sắc nhọn, trong tay

người đương nhiên có thêm thanh Trảm Long Kiếm, không ngừng đâm vào ngực Thiên Thành Tử sư bá!"

Trong gian tiểu ốc, tĩnh lặng chết chóc, phẳng phất giống như là đêm tối thê lương lạnh lẽo của năm xưa, sự im lặng sau cơn thảm biến, sau sát ý cuộn cuộn, cái đau đớn thừa lại, thuộc về yên lặng.

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ trắng xanh, qua một lúc lâu, thấp giọng nói: "Trong môn ghi lại, Thiên Thành Tử sư bá tổ vào trăm năm trước ở... ở trước linh vị lịch đại tổ sư nơi Tổ Sư Từ Đường mà sanh hóa, lâm chung truyền ngôi vị cho Đạo Huyền sư bá."

Thủy Nguyệt đại sư cười thảm một tiếng, lắc lắc đầu, âm thanh thấp trầm, nói: "Nhìn thấy một trận thảm biến trong môn, hơn nữa hai người sát sư, chẳng ngờ lại là hai vị sư huynh mà ngày thường bọn ta kính trọng nhất, ta, Tô sư muội và Điền Bất Dịch ba người, đều hoàn toàn mất hết chủ ý, chẳng biết làm sao, ngay cả lúc Tô sư muội kích động, lại không cẩn thận gây ra tiếng động. Nhưng có lẽ hai người họ cũng mới vừa thí sư, tâm tình cũng còn kích động vô cùng, thành ra không đến chỗ bọn ta. Cũng là hai người họ, sau một hồi lâu nhìn nhau, liền chậm chậm quỳ xuống ở trước thân xác Thiên Thành Tử sư bá, vốn ở trong bốn môn, từ Thanh Diệp Tổ Sư truyền xuống vô thượng thần binh Tru Tiên Cổ Kiếm, chẳng ngờ có một bí mật vô cùng to lớn, đó là cầm thần kiếm ấy mặc dù giết hết yêu tà, nhưng cũng có thể là do chém giết quá nhiều đi, trong nhiều năm tháng, ai dè bản thân kiếm ấy có một cổ ma tính quỷ dị, người cầm kiếm một khi kích phát toàn bộ linh lực uy thế của kiếm, liền bị phải ma linh của kiếm cắn ngược lại, dần dần khống chế tâm chí, biến thành tàn nhẫn háo sát, ngay cả người đạo hạnh cao thâm, cũng không thể chống cự."

"Từ Thanh Diệp Tổ Sư năm xưa khi lâm chung để lại lời răn bảo khai thủy, các đời chưởng giáo tổ sư Thanh Vân Môn, đều biết cái bí mật này, do đó cũng đều gắng hết sức tránh sử dụng thanh thần kiếm ấy, Thiên Thành Tử sư bá vì tình thế chính ma đại chiến năm xưa khẩn bách, bất đắc dĩ mới sử dụng kiếm ấy phát động Tru Tiên Kiếm Trận, sau đó mặc dù người lập tức phong kiếm, giữ tâm tu đạo, nhưng nào ngờ vẫn không thoát khỏi kiếp số."

"Ở lúc Thiên Thành Tử sư bá còn tỉnh táo, người liền bí mật đem cái bí mật đó nói cho hai đệ tử đắc ý nhất của người: Đạo Huyền sư huynh cùng Vạn Kiếm Nhất sư huynh. Một là người vẫn luôn tin tưởng hai người đó hết mực, hai là nếu chỉ nói cho một người biết, chỉ sợ một khi có biến, Thiên Thành Tử sư bá sợ mình đạo hạnh quá cao, một trong hai người khó mà kiềm chế được mình. Kết quả cuối cùng, rốt cuộc cũng biến thành kết quả như vậy..."

Lục Tuyết Kỳ nghe đến đây, chợt chấn động trong lòng, ngược đầu thành linh, vội vàng nói: "Sư phụ, vậy giờ đây... Đạo Huyền chuồng môn sư bá giờ đây người... người chẳng lẽ cũng..."

Thủy Nguyệt đại sư thở dài một tiếng, lẳng lặng gật đầu, Lục Tuyết Kỳ ngạc nhiên không nói.

Thủy Nguyệt đại sư trầm lặng hồi lâu, trầm trầm nói: "Trong vòng mười năm, Đạo Huyền sư huynh hai lần động dụng Tru Tiên Cổ Kiếm, đặc biệt là hạo kiếp thú yêu lần này, người đem Thiên Cơ Tỏa trên các mạch sơn phong của Thanh Vân Sơn mà giải khai hết, đem oai lực của Tru Tiên Kiếm Trận bức ra đến cùng cực. Nhưng thế lực phản lại của ma linh, tưởng cũng có thể đoán được. Kỳ thật ta đã sớm nghĩ đến như thế, chỉ là mười năm trước, mặc dù Đạo Huyền sư huynh động dụng qua Tru Tiên Cổ Kiếm một lần, nhưng lại có thể không bị lực phản lại của ma linh làm khốn, ta liền còn lòng cầu may, nghĩ người đạo hạnh thâm hậu, lần này vẫn có thể qua được tai kiếp, chỉ tiếc người... Ý trời a, ý trời!"

Lục Tuyết Kỳ im lặng trong chốc lát, nói: "Sư phụ, một bí mật tài trời thế nào, người vì sao nói cho đệ tử nghe, chẳng lẽ là có đại sự gì, muốn dặn bảo đệ tử?"

Khuôn mặt Thủy Nguyệt đại sư nghiêm chỉnh, nhìn Lục Tuyết Kỳ, nói: "Đúng vậy."

Lục Tuyết Kỳ khe khẽ cúi đầu, nói: "Ân thầy sâu nặng, đệ tử dầu chết cũng khó đáp, có chuyện gì, xin sư phụ cứ dặn bảo!"

Thủy Nguyệt đại sư thiết tha nhìn Lục Tuyết Kỳ, nói: "Cái bí mật này, trước tiên chỉ có chuồng giáo Thanh Vân Môn biết, nhưng ta mấy ngày nay để tâm quan sát chuồng môn đệ tử Tiêu Dật Tài, lại rõ ràng không biết, bởi vậy cho nên, trong những người còn biết bí mật này ở trên đời, Điền Bất Dịch đã thần bí mất tích theo Đạo Huyền sư huynh, Tô sư muội cùng Điền Bất Dịch trước nay phu thê tình thâm, lúc này chỉ sợ là đã đại loạn trong lòng, do đó có chuyện gì, cũng chỉ có ta đứng ra làm chủ."

Lục Tuyết Kỳ ngẩng đầu nhìn Thủy Nguyệt đại sư, ngập ngừng một lát, nói: "Sư phụ, ý tứ của người là?"

Thủy Nguyệt đại sư nói: "Mặc dù Đạo Huyền sư huynh cùng Điền Bất Dịch thất tung, nhưng ai cũng chẳng biết cuối cùng họ đi về đâu, không biết có rời khỏi Thanh Vân Sơn chưa, sở dĩ ta phải lưu lại trên núi, phòng khi hai người họ xuất hiện trên núi, ta còn quyết định kịp lúc được. Nhưng cũng đồng thời phải sai người xuống núi tìm kiếm, đệ tử dưới trướng ta, tâm chí kiên định, đạo hạnh cao thâm, tuyệt không một ai có thể sánh với con, trách nhiệm nặng nề này, cũng chỉ có giao cho con thôi."

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ ngưng trọng, ở trước mặt Thủy Nguyệt đại sư chậm chậm quỳ xuống, dù sao đi nữa nàng thủy chung vẫn là nhân vật băng tuyết thông minh, sự quan hệ mật thiết bên trong này, làm sao mà chẳng hiểu rõ chứ.

Chốc lát sau, nàng thấp giọng nói: "Lệnh của sư phụ, đệ tử kính nghe. Chỉ là... chỉ là đệ tử không biết, nếu muốn đệ tử hạ sơn tìm kiếm hành tung của hai vị sư trưởng, sư phụ phân phó một tiếng là được, tại sao còn phải nói cái bí mật đó cho đệ tử?"

Nói đến phần sau, thanh âm Lục Tuyết Kỳ quả là có chút run rẩy.

Sắc mặt Thủy Nguyệt đại sư tái xanh, cơ thịt khóe mắt tựa như co giật nhè nhẹ, trầm lặng hồi lâu, bà từ từ nói: "Điền Bất Dịch chủ động đi gặp Đạo Huyền sư huynh, hiển nhiên là biết rõ bí mật ấy, còn nhìn ra được Đạo Huyền sư huynh đã bị ma linh phản lại, giữa hai người, nhất định có một trận kịch đấu. Sau khi con hạ sơn, gắng sức tìm kiếm hành tung hai người họ, giả sử có thể tìm gặp được, nói nghiêm trọng là quả thật hai người bọn họ đồng thời đấu pháp..."

Bàn tay Thủy Nguyệt đại sư, từ từ nắm chặt, nắm chặt lại thành quyền đầu: "Con tiện thể tìm cơ hội, đem người bị ma linh khống chế đó, một kiếm giết đi!"

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ trắng nhợt như giấy, lại thủy chung cũng không nói gì, chỉ là chậm chậm cúi đầu xuống.

Lâu lắm, lâu lắm, bên trong gian tiểu ốc, một màn im lặng chết chóc, chỉ sau đó mới nghe tiếng của nàng, nhỏ đến mức khó mà nghe lọt: "Dạ."

- o O o -